

NOVÝ SAD

MESTO HOLUBIČIEHO SRDCA

Turistická organizácia
Mesta Nový Sad
2017

Град Нови Сад

Nový Sad Mesto holubičieho srdca

Obrázková kniha pre deti
Prvé vydanie

Autor textu:

Dušan Đurđev

Recenzenti:

Akademik prof. Dr. Olga Hadžić
prof. Dr. Dušanka Đurović, detská psychologička

Ilustrácie:

Sašenjka Meljnjkov Ivanović

Grafický dizajn:

„Ecodesign“, Nový Sad

Lektúra:

Lingva

Vydavateľ:

Turistická organizácia Mesta Nový Sad

Za vydavateľa:

Branislav Knežević

Tlač:

Futura

Náklad:

500

ISBN 978-86-88855-84-6

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

087.5

ЂУРЂЕВ, Душан

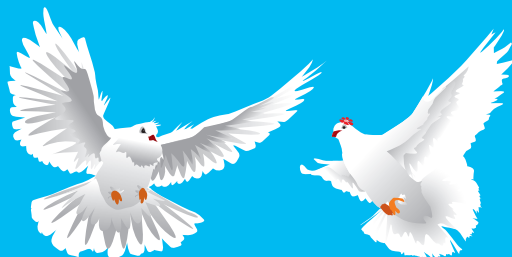
Nový Sad mesto holubičieho srdca / autor textu Dušan
Đurđev ; ilustrácie Sašenjka Meljnjkov Ivanović. - Novi Sad :
TONS, 2017 (Petrovaradin : Futura). - 32 str. : ilustr. ; 21 cm

Náklad 500.

ISBN 978-86-88855-84-6

1. Мељников Ивановић, Сашењка [илустратор]

COBISS.SR-ID 319100423

MESTO HOLUBIČIEHO SRDCA

– Dovoľte, aby sme sa vám predstavili. Ja som Holúbok, a toto je moja kamarátka Goga. Vyľahli sme sa na povale novosadskej radnice. Možno je práve preto toto mesto pre nás najkrajšie na svete. Každý deň lietame nad ním, kocháme sa v jeho kráse a takmer vždy odhalíme niečo nové. Preto vás pozývame, aby sa nám pridali a spolu s nami odhaľovali niečo, čo ste pravdepodobne dosiaľ nevedeli. Opýtate sa, ako môžete lietať, keď nemáte krídla. Mýlite sa. Chýrečný detský básnik Miroslav Antić napísal:

Každé dieťa má krídla, len si musí spomenúť, kde mu rastú skryté a hneď zatím vyletí.

Neveríte? To bol seriózny človek, neklamal by vás.
Podťe, skúste si spomenúť, kde sú, a vyletíme.

RADNICA

- Holúbok! Holúbok! – volala za ním biela holubica Goga, kým zlietal na strechu radnice s halúzkou v zobáku. – Prečo mi neodpovedáš?
- Ako ti môžem odpovedať, keď v zobáku nesiem túto vetvičku? – rozčúlil sa Holúbok.
- Načo ti je vetvička? – hrkútala Goga.
- Chcem nám založiť hniezdo. Bude to náš útulný domček na povale radnice.
- Krásne! – potešila sa Goga a pozrela sa na nakreslený erb mesta na priečelí. Všimla si na ňom bielu holubicu s vetvičkou v zobáku letiacu nad tromi vežami a hovorí: – Pozri sa, táto holubica na obrázku sa podobá na teba.
- Samozrejme, že sa podobá. Tá holubica s olivovou vetvičkou v zobáku je mojou ďalekou príbuznou.
- Naozaj? Takže tiež si stavala dom a preto zbierala halúzky?
- To je trochu dlhší príbeh... Raz ti ju vyrozprávam, ale v podstate si to správne povedala.
- Z olivových vetvičiek?! – čudovala sa Goga.
- Áno. To sú vetvičky mieru! – potvrdil Holúbok.
- Prečo sú práve olivové vetvičky symbolom mieru?
- Možno preto, že niekedy dávno pestovatelia oliv nemusel byť vojaci ani ísť do vojny, – vysvetľoval Holúbok.
- Aha, teraz chápem, – nadšene povedala Goga. – To by mohlo znamenať, že sa hniezda stavajú z olivových vetvičiek preto, aby bol pokoj v dome.
- Presne tak, Goga, – potvrdil Holúbok a srdce mu zaplesalo. – Preto toto mesto voláme *mestom holubičieho srdca*.

ŽELEZNÝ ČLOVEK

– Podme si vystrieť krídla a zalietaj jedno kolo, – povedal Holúbok. – Chcem ti ukázať, aké je mesto pekné z vtácej perspektívy.

– S radosťou! – odvetila Goga a vyleteli spolu.

– Počkaj! Zastavme sa na chvíľu, ukážem ti niečo, – povedal Holúbok a zletel na bronzové plece pomníka Svetozára Miletiča. – Pozri sa tam hore, vidíš toho železného človeka? – opýtal sa Holúbok.

– Áno. Čo tam robí?

– Drží stráž, Goga. Stráži mesto od tých, čo nemali poctivé úmysly. Keď ich zočí, oznámi to tomuto bradatému mužovi, na ktorého ramene stojíme, a tento potom na nich zrukuje našťvaným hlasom, zaťatými pasťami a so zdvihnutou rukou im pohrozí. Zľaknú sa a ujdu.

– Keď vidíš, aký je veľký, nie je div, že sa ho boja. Pravdu povediac, ani mne je ne jedno. – zahrkúta dôverne Goga.

– Ty sa nemáš čoho báť, on je priateľom nás holubov. Ale ak ti naozaj nepríjemne, ideme ďalej. – zahrkúta Holúbok a vyletí z Miletičovho pleca.

ZMAJOV POMNÍK

- Podme lietať lipovou ulicou.
- Toto nie je, Goga, lipová ulica, ale Zmaj Jovina ulica, – opravil ju Holúbok.
- Kto je ten Zmaj Jova? – pýtala sa Goga.
- Hanbi sa, ak to nevieš. Jeho pravé meno je Jovan Jovanović Zmaj. Bol naším najväčším spisovateľom pre deti. Všetky deti ho majú radi a volajú ho *ujo Jova*.
- Naším? – opýtala sa Goga.
- Áno *naším*, preto že sa narodil tu, v Novom Sade, ako aj my. Teraz ti ukážem kde. Odboč tu vľavo do Miletićevej. Pozri sa dolu. V tejto ulici sa nachádza najvyšší bod v meste. Ak by sa Dunaj vylial a zaplavil mesto, tu by zostal ostrov. Ale nie len tu, ale aj v Ulici Zlatne grede, v ktorej ujo Jova prišiel na svet.
- Ukáž mi, kde sa nachádzalo hniezdo, v ktorom sa vyľahol Zmaj! – Goga bola netrpezlivá.
- Aj keď jeho meno po srbsky znamená drak, ujo Jova je nie skutočným drakom, nevyľahol sa z vajíčka. On je človek a narodila ho matka – vysvetľoval Holúbok.
- Dobre, ukáž mi teda dom, v ktorom sa narodil, – trucovala Goga.
- Nemôžem. Ten malý žltý domček je zbúraný a na jeho mieste vystavali veľkú školu, gymnázium, ktoré dnes nesie jeho meno.
- Hanba. Vždy sa najdu takí, čo búrajú cudzie hniezda, bez ohľadu či patria vtákom, drakom, alebo ľuďom, – smutne zahrkúta Goga.
- Obletíme okolo gymnázia a potom si zdýchneme na chvíľku, – navrhol udychčaný Holúbok.
- Výborne! – potešila sa Goga. – A na čo zletíme?
- Ujovi Jovovi na hlavu, – upozornil ju žartovne Holúbok.
- Nebuď taký, nepatrí sa ľuďom lieť na hlavu – hanblivo zašvitorí biela holubica.
- Pravda, živým ľuďom sa nepatrí, ale keď sa stanú pamätníkmi, im je potom už úplne jedno.

MESTSKÁ KNIŽNICA

– Napísal ujo Jova aj o nás nejakú báseň? – pýtala sa Goga, kým stála na bronzovej hlave chýrečného básnika.

– Nie veľa. Spomínam si len na jednu, ktorá sa volá: *Holubica moja*. Začína sa takto: *Holubica moja milá, / kde si celé odpoludnie bola?...* – začne recitovať Holúbok ale rýchlo zamĺkne.

– A ďalej?

– Ďalej som zabudol, – prizná sa Holúbok.

– Konačne aj ty niečo nevieš! – potešila sa Goga. – A ujo Jova z toľkých básní, čo popísal, o nás, o holuboch, len takto máličko.

– Možno... – zamyslel sa Holúbok, a potom si spomenul: – Vidíš, Goga, túto tmavočervenú budovu na rohu Dunavskej. Tu sa teraz nachádza knižnica. V nej je veľa pekných kníh, aj obrázkových. Niekedy dávno v tomto dome sídlila tlačiareň, v ktorej ujo Jova tlačil svoj chýrečný destský časopis *Neven*.

– Aký to má súvis s básňami o holuboch? – preruší ho Goga.

– Myslím si, že má. V tom čase v Sombore vychádzal ďalší časopis pre deti, ktorý sa volal *Holub*, a ujo Jova, hádam preto nechcel písať básne o holuboch, aby im nerobil bezplatnú reklamu, – dovťípil sa Holúbok.

DOM U BIELEHO LEVA

– Hľa, aký je zaujímavý tento dom na rohu oproti knižnice! – všimla si zvedavá Goga.

– Je to najstarší dom v meste. Má viac ako tristo rokov a volá sa *U bieleho leva* – povedal jej Holúbok.

– Ako to, že dom má meno? Domy mávajú čísla a nie mená, – mudrovala Goga.

– Niekedy dávno okrem čísel niektoré domy v meste mali aj mená. Tak sa ten dom na námestí, na fasáde ktorého stojí obrnenec, volal *U železného človeka* – vysvetlil Holúbok.

– Dobré, dobré... – prerušila ho Goga. – To so železným človekom rozumiem, ale kde je na tomto dome biely lev?

– To nik nevie... Možno bol na ňom nakreslený biely lev a potom keď ho opravovali a maľovali, lev proste zmizol z fasády, – vymýšľal Holúbok.

– Toto si si už naozaj vymyslel – povedala mu Goga.

– Priznávam sa, som. Ale povedz, či sa nemohlo stať také niečo? – zachraňoval sa Holúbok, a pokračoval: – Vidiš, táto Dunavska ulica, vznikla tak, že ľudia urobili násyp, ktorý viedol cez bariny. Touto cestou sa šlo k dunajskému nábrežiu a na most, cez ktorý sa šlo na druhú stranu, do Petrovaradínu.

– A Dunajský park?

– Vtedy tu nebol park, na tomto mieste bolo močarisko zarastené trstinou, – vysvetľoval Holúbok. – Časom ľudia nasýpali čoraz viac zeminy a voda potom zostala už len v najnižšej časti, tam kde sa dnes v parku nachádza jazero.

– Labutie jazero! – hovorí Goga.

– Presne. Zavediem ťa tam na to magické predstavenie, – povedal Holúbok a spolu vybrnkli z ujovej Jovovej hlave.

DUNAJSKÝ PARK

Vznášali sa nad Dunajskou ulicou, potom nad mohutnými stromami Dunajského parku, obleteli okolo jazera a zleteli na smutnú vrbu.

– Vidíš, Goga, toto je jedno z najmenších ostrovov na svete. Z mnohých kaluží, ktoré vznikli na pobreží Dunaja, zostala len táto barina, ktorá bola najhlbšia a najväčšia a uprostred nej zostal kúsok pevniny.

– Hm, predpokladám, že je ostrovček neobývaný, – uzavrie Goga.

– Mýliš sa. Ostrovček obývajú kačice, labute a korytnačky. A aby som ti nezabudol povedať, volá sa Eržebet, – zacukroval Holúbok.

– Prečo Eržebet? – bola ako vždy zvedavá Goga.

– Ostrovček dostal meno podľa rakúskej cárovnej Alžbety. Keďže bola súčasne uhorskou kráľovnou, a Alžbeta sa po maďarski volá Eržebet, tak ostrovček dostal jej meno.

– Prečo po maďarsky? – čudovala sa Goga.

– Preto, že sa Nový Sad v tom čase nachádzal v zložení bývalého veľkého cisárstva, v ktorom sa hovorilo po maďarsky a po nemecky, – vysvetľoval Holúbok.

– Aký súvis má s tým tento strom, táto smutná vrba? – opýtala sa ďalej Goga.

– Ako nechápeš, Goga? Samé meno hovorí, že je táto vrba zarmútená.

– Prečo?

– Smúti za tou cárovnou, lebo sa jej život tragicky ukončil a to tak, že...

– Neprajem si ďalej počúvať, – prerušila ho Goga. – Nezaujíma ma, čo sa stalo, nemam rada príbehy so smutným koncom.

BÁNOVINA

– Holúbok, čo je to tam, čo svieti bielobou? – opýtala sa Goga, ukazujúc zobákom v smere Bánoviny.

– Čo si myslíš, čo by to mohlo byť?

– Mne pripomína bielu loď, ktorá sa dostala na plytčinu, – opisovala Goga.

– Máš pravdu. Budovu nazvali Bánovina, keď ju vystavali, a človek, ktorý nakreslil výkresy, podľa ktorých ju potom budovali, chcel, aby sa podobala na loď na Dunaji, – povedal Holúbok, a zamyslel sa.

– O čom teraz rozmýšľaš? – opýtala sa Goga.

– O jednej legende... Ale, to nie je podstatné – povedal Holúbok. – Aj tak je načase letieť ďalej.

– Vyroprávaj mi, prečo si taký?

– No dobre. Dokonca, sľúbil som ti, že ti raz tú povesť vyrozprávam. Podľa jednej legendy, po dlhom daždi na Zemeguli, bola veľká povodeň. Muž menom Noe vedel, čo sa stane, a preto pred tým vystaval veľkú loď, a na ňu nalodil celú svoju rodinu a po jeden pár z každého živočíšneho druhu. Plavili sa tak celé dni a čakali, aby voda ustúpila. Noe premýšľal ako sa to dozvedie, a napadlo mu, aby vypustil bielu holubicu, aby z výšky preverila, či je pevnina nablízko. Jedného dňa sa vrátila s olivovou vetvičkou v zobáku. Olivovník je nízkeho rastu, takže to bol znak, že voda začala ustupovať a že sa čoskoro ukáže zem, – dorozprával svoj príbeh Holúbok.

– Aha, teraz chápem, prečo tá tvoja rodáčka na erbe Nového Sadu má vetvičku v zobáku! – domyslela si Goga.

– No vidíš, počula si príbeh a naučila si sa niečo. A teraz je čas na obed. Musíme sa vrátiť na námestie, tam chodí akási dobrá stareнка s chlebovými odrobinkami. Ak zmeškáme, zostaneme hladní, – hovorí Holúbok.

OPITÉ HODINY

- Holúbok, čo ti je? Ešte nie je čas na obed, keďže je len desať hodín, – hovorí Goga.
- Ako desať? Čo máš na nohe nožné hodinky? – zažartoval Holúbok.
- Nemám, ale hľa tam sú hodiny na veži nad Petrovaradínskou pevnosťou a pozri sa, – hovorí Goga.
- Ale, Goga, to sú *opilé hodiny* – povedal Holúbok.
- Prvýkrát počujem, že aj hodinky môžu byť opilé, – zapochybovala Goga.
- Hodiny nie sú skutočné opilé, ale na rozdiel od iných, triezvych hodín, na týchto veľká ručička ukazuje hodiny a malá minúty, čo nie je obvyklé, – vysvetľoval Holúbok.
- Prečo veľká ručička ukazuje hodiny?! – zmýlená bola Goga.
- Preto, že veľkú ručičku zďaleka lepšie vidno ako malú a lodníkom bolo dôležitejšie, aby vedeli koľko je hodín, ako koľko je minút, – vysvetlil Holúbok.
- A preto ich volajú *opilé*?
- Nielen preto. Ide o to, že tie hodiny nie sú spoľahlivé, lebo v lete sa ponáhľajú a v zime meškajú, – pokračoval Holúbok.
- V tom prípade sú skutočne ľahkomyselné, – skomentovala Goga.
- Nie sú ľahkomyselné. To sa stáva preto, že sú vyrobené zo železa, ktorému sa na teple zväčšuje objem a na chlade znižuje. Ako následok tomu kolieska v ich mechanizme sa zväčšujú alebo znižujú, všetko sa naruší a to potom vplýva na ich presnosť.
- Ahaaa, – pochopila Goga a kýva hlavou pretvarujúc sa, že rozumela.
- Teda, teraz je takmer poludnie a nie desať hodín. Poďme preto na obed, – hovorí Holúbok a zatrepoce krídlami.

SOKOLSKÝ DOM

- Holúbok, neleť tadiaľ! – kričala vyľakaná Goga.
- Prečo?
- Neleť ponad Sokolský dom!
- Ale prečo? – potrochy mrzuto odsekne Holúbok.
- No, sokoly sú našimi najväčšími nepriateľmi, a tu je, vidíš, ich dom – takmer s plačom hrkúta Goga.
- Neboj sa. To nie sú pravé sokoly, ale telovýchovná organizácia, ktorá zaskupuje mladých športovcov a volajú ich *sokoly*, – vysvetlil jej Holúbok.
- Si si istý?
- Úplne istí, – sebaisto odvetil Holúbok.
- No teraz mi je ľahšie, – povedala Goga, hoci jej srdce aj naďalej búšilo.
- Aj ty by si mohla hockedy tam zajst', ak nie do telocvične, aspoň sa pozrieť na nejaké pekné predstavenie. V Sokolskom dome je už od jeho výstavby umiestnené Divadlo mladých, – povedal Holúbok.
- Mohla by som, ale iba s tebou. Vieš, nikdy som nebola v divadle. Bola som raz v cirkuse, ale tam sa mi nepáčilo, – mlela Goga.
- Prečo? – tentokrát bol zvedavý Holúbok.
- Bol tam nejaký človek, kúzelník, ktorý vyťahoval holuby z rukáva, z vreckovky, novín, klobúka. Bolo mi ľúto tých úbohých vtákov. Predstav si, ako im je ťažko, keď musia žiť v niečom rukáve, vačku alebo klobúku! Strašné! – znovu sa vzrušila Goga.
- Strašné! – súhlasil Holúbok. – Ale divadlo je niečo iné. Dokonca, uvidíš, – povedal Holúbok, dal znak krídlom a odbočil vpravo na námestie. Goga odbočila tiež.

STROM BRESTOVCA JUŽNÉHO

- Vid' tento veľký strom! Je to najstarší strom v meste? – pýtala sa Goga.
- Nie je najstarší. Ten strom brestovca južného má len trochu viac ako sto dvadsať rokov, – vysvetľoval Holúbok.
- Hovoríš *len*, a má viac ako sto rokov? – prekvapila sa Goga.
- Stromy majú dlhú životnosť a môžu žiť stovky rokov.
- Ktorý strom je v okolí starší od tohto brestovca? – opýtala sa Goga.
- V Kamenickom parku a na Čeneji sú stromy, ktoré majú aj viac ako dvesto rokov, – hovorí Holúbok.
- Viac ako dvesto rokov, fíííha?! – čudovala sa Goga. – Sem sa pozri, tento brestovec má aj nejaké jemné fialové bobule!
- Tie bobule sú veľmi chutné. Slubujem, že ťa po po obede privediem do tejto zelenej cukrárne trochu si pomaškrtiť, – hovorí trochu netrpezlivo Holúbok, ktorému začalo škŕkať v bruchu a preto sa náhli na Námestie slobody.

RADNIČNÁ VEŽA

– Takmer sme zmeškali, – postrehla Goga. – Babka už minula polovicu odrobiniek a kusov starého chleba.

Keď pozobali všetky odrobinky, Holúbok a Goga vyleteli na radničnú vežu trochu si odýchnuť a pozrieť sa na panorámu mesta.

– Vidíš, Goga, tu v tejto veži sa skôr nachádzal zvon Svätého Floriána, – vysvetľoval Holúbok.

– A kto je svätý Florián? – opýtala sa Goga.

– Bol ochranca miest od požiaru, – poučil ju Holúbok.

– A kde je teraz ten zvon? – znovu sa pýta Goga.

– Zmizol počas vojny.

– A toto? – ukázala Goga na zvon, čo visel.

– To je nejaký iný.

– Aj tento dnes používajú požiarníci? – vyzvedala sa ďalej Goga.

– Nie, slúži len na ozdobu. Požiarníci dnes sídlia na inom mieste a táto veža teraz patrí len nám, holubom.

– Dobre, a čo na tomto mieste bolo pred tým, ako vystavali radnicu? – neprestávala Goga.

– Bol tu obyčajný dom novosadského mäsiara. Pred tým, ako sa rozhodli, že ho zbúrajú a na jeho mieste vystavajú túto krásnu bodovu, Svetozar Miletić, ktorého pomník sa nachádza uprostred námestia, navrhoval, aby sa na tomto mieste vystavalo Srbské národné divadlo, ale ten jeho návrh neschválili, – vysvetľoval Holúbok.

– Čo bolo s divadlom? – pýtala sa Goga chvejúca sa od zvedavosti. – Pozri sa, tam je nová budova divadla, – povedal Holúbok a ukázal ľavou rukou na budovu na Divadelnom námestí, celú z bieleho mramora.

SRBSKÉ NÁRODNÉ DIVADLO

– Holúbok, táto budova je nie taká stará, ako iné na námestí, a... – udivene si povšimne Goga, no zastaví sa uprostred vety.

– Viem, čo ťa mýli. Srbské národné divadlo je založené pred viac ako stopäťdesiatimi rokmi, – hovorí Holúbok. – Zaujíma ťa, čo bolo pred tým ako vystavali túto budovu?

– Áno! – ožila holubica.

– Goga, to je dlhá rozprávka.

– Mám dosť času. Vyrozprávaj mi! – trvala Goga.

– Herci svoje predstavenie najprv hrávali v hotelových sieňach, aj tu na námestí a tiež neďaleko odtiaľto, a potom sa jeden veľmi bohatý človek rozhodol vystavať nové divadlo, vo dvore Hotelu Vojvodina.

– No a... – otvorila zobák Goga.

– A vybudoval ho.

– Výborne! – zahrkútala Goga.

– Avšak, raz v zime vypukol požiar na povale toho divadla a...

– ... potom požiarnici najprv zvonili na tom zvone Svätého Floriána a potom prišli aj iní so sudami plnými vody a zahasili oheň? – poponáhľala sa zakončiť príbeh Goga.

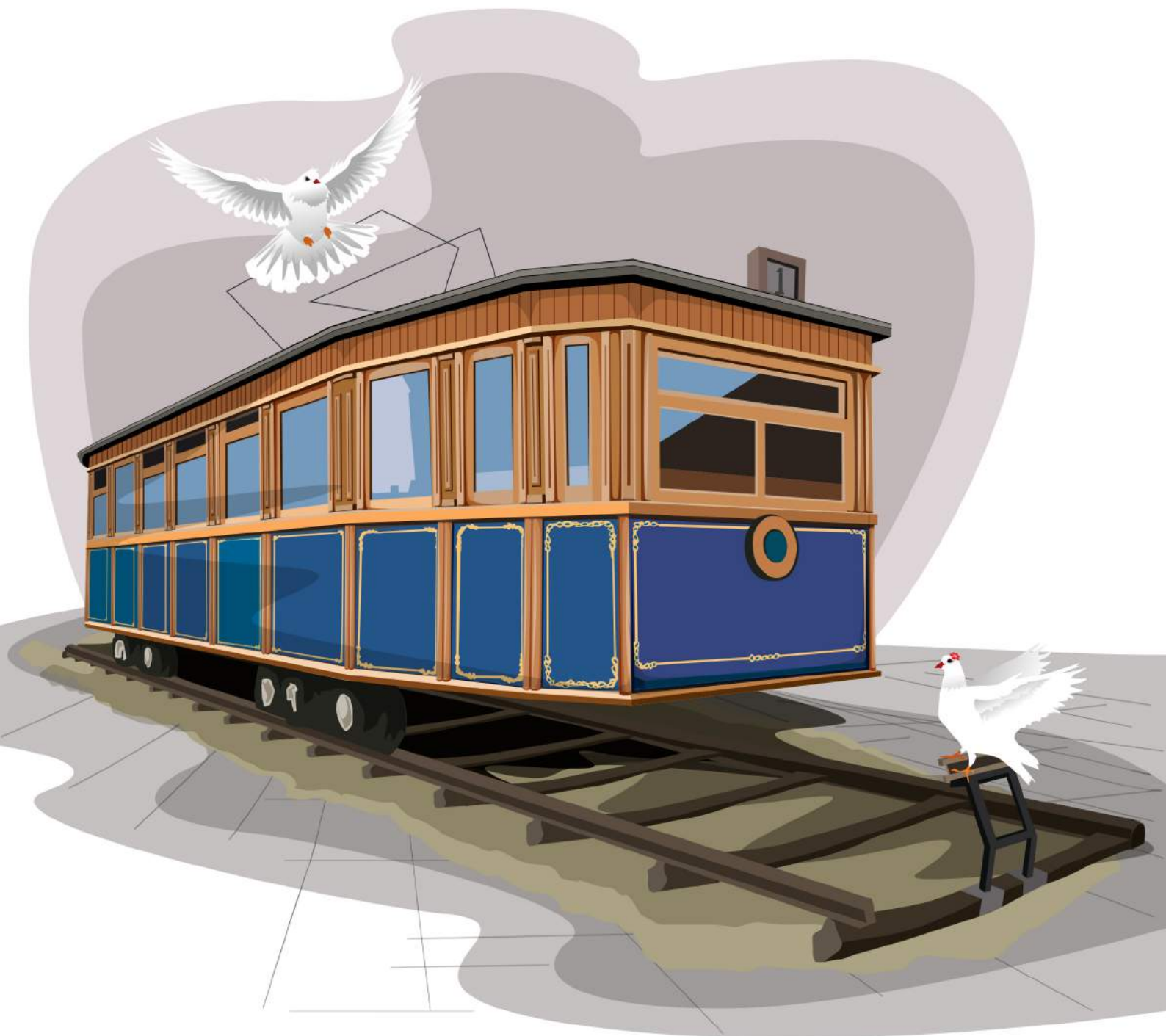
– Žiaľbohu, nie. Divadlo vyhorelo. Herci zostali bez svojho domu, až kým sa nenašťahovali do veľkej sieni Sokolského domu.

– Nespomínaj mi sokolov, hneď sa vylakám, – hovorí Goga.

– Nakoniec, po viac ako sto rokov túlania sa, Srbské národné divadlo dostalo svoju budovu.

– Ah, ako ja mám rada, keď má príbeh šťastný koniec! – rozlítla sa Goga.

TRČIKA

Goga si na chvíľu rozprestrela krídla, a pozrela sa doprava, uvidela na konci ulice starú električku.

– A toto je čo? – pýta sa Holúbka.

– To je Trčika. Vlastne, toto je električka, ktorú dnes tak volajú, a Trčika skôr bol motorový vlak, ktorý viezol Novosadčanov od tej bielej budovy, v ktorej sa nachádza pošta, až po najkrajšiu pláž na Dunaji, – vysvetlil Holúbok.

– Robia v tej pošte aj poštové holuby?

– Goga, holuby dávno nenosia poštu, – rozčúlil sa Holúbok, lebo ho vyrušila na polovici príbehu.

– Len sa pýtam – ospravedňovala sa Goga. – A prečo sa tento vlak volal Trčika?

– Neviem. Možno preto, že sa pohyboval rýchlosťou, ako čo ľudia utekali, lebo po srbsky sa *utekať* povie *trčati*. Alebo preto, že ľudia za ním utekali, aby mohli skočiť a nastúpiť, – hádal Holúbok. – Každopádne, on viezol ľudí na Štrand.

– Čo znamená Štrand? – pýtala sa Goga.

– Štrand je nemecké slovo a znamená pláž, – vysvetľoval Holúbok a pokračoval.

– Neskoro poobede ľudia sa Trčíkom vracali domov. Na Štrande zostávali len strážnici pláže, aby urobili jednu veľmi dôležitú vec, pred tým ako aj sami odídu spať.

– Ktorú? – znovu naliehala Goga.

– To sa dozvieš, ak prečítaš báseň *Vezmi si veľký klinec* novosadského básnika Miroslava Nastasijeviča, – záhadne prižmúril na jedno oko Holúbok.

– Áno, ale... – ostiechala sa biela holubica.

– Chceš povedať, že si ty ešte malá, a že nevieš čítať? – pochopil Holúbok.

– Presne tak, – zahanbene si prizná Goga.

– Dobre, tak ti vyrecitujem časť tej básne – hovorí Holúbok, zastane si a začne: – *Vezmi si veľký klinec / počkaj nech sa zotmie / zabi Dunaj do piesku / aby nikde neodtiekol.*

MATICA SRBSKÁ

– Holúbok, sľúbil si mi, že ma zavedieš k brestovcu na tie chutné bobule! – povedala netrpezlivá Goga.

– Zavediem, ale počkaj chvíľku, kým stráviš chlebové odrobinky, čo si teraz zjedla. Bude ti zle od žalúdka, – vyhováral sa Holúbok.

– Dobre, nikde sa neponáhľam, – súhlasí Goga a sem-tam pozerá po námestí. – Prečo tá budova na rohu, tam ako sa ide k brestovcu, nie je taká pekná ako iné?

– Nebola vždy taká. Tiež bola pekne vyzdobená, a vedľa nej sa nachádzala ešte jedna budova, v ktorej bola Matica srbská, pred tým ako sa presťahovala do tej prekrásnej stavby, v ktorej sa aj dnes nachádza. Tú starú potom zbúrali.

– Čo je to *matica*? – znovu sa pýta Goga.

– Matica je matka všetkých včiel. Včely žijú v dome, ktorý sa volá úľ. Včeličky sú veľmi usilovné a to, čo vyrobia, strážia si v úli.

– Rovnako ako ľudia, – uzavrie Goga.

– Správne. Všetko to, čo múdri ľudia vytvorili, nachádza sa v knihách a mnohé z tých kníh sa uschovávajú v inom úli, ktorý sa volá Matica srbská.

– Nerozumiem, prečo je symbolom Matice úľ a nie holubie hniezdo, keď my patríme medzi najmúdrejšie vtáky na svete! – protestovala Goga.

– Ale či nestačí to, že sme vtáky mieru? – upokojoval ju Holúbok. – Okrem toho, ty si veľmi mladá, a aby si bola aj múdra, musíš sa ešte veľa toho naučiť.

– No dnes som sa už mnoho toho naučila o Novom Sade, – povedala Goga.

– Áno si, ale to je len čiastka toho, podľa čoho je toto mesto také zvláštne a výnimočné, – povedal Holúbok. – A teraz, ideme k brestovcu trochu si pomaškriť tými fialovými bobuľkami.

PETROVARADIN

Petrovaradínska
pevnosť

Dunaj

Trg
Slobode

NOVÝ SAD

– Čochvíľa sa zotmie. Zažihajú sa mestské pouličné svetlá, zažihajú sa aj hviezdy na nebi. Bol to veľmi dlhý a namáhavý deň. Zložte si svoje neviditeľné krídla, milí moji, odložte si ich pod vankúš a šup, do postele! A snívajte niečo pekné. Snívajte toto pekné mesto, ako podobne ako aj vy rastie a čoraz väčšie je. Mestá, ako aj detské oblečenia, musia byť komfortné, aby ste sa v nich cítili príjemne. Možno sú tieto príbehy o *meste holubičieho srdca* o číslo väčšie a niečo z toho vám nebolo úplne zrozumiteľné, ale čoskoro bude. Aj vy ste sa, ako aj Goga, dnes veľa naučili. Každý deň potochy aj vy vyletíte k hviezdám do výšky. Treba len chcieť... – takmer šepmo hrkútal Holúbok.

– Ja áno, – povedala ospalá Goga.

– Viem, Goga. Naší kamaráti tiež. A teraz, dobrú noc. Už zajtra ideme do nového dobrodružstva!

